

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Zelený čtvrtek

Ježíš je s apoštoly ve večeřadle.

Najedli se spolu a pak šli ven,
jako už tolikrát.

A přece to tentokrát bylo jiné.

Napadlo někoho, že je to naposled? Ježíš jim to sice říkal, ale jim to došlo, až už bylo po všem. Stejně jako nám.

Je tam s těmi, které si sám vybral. I nás si Pán vybral a nabízí nám místo u stolu. Spolu s miláčkem Janem, prudkým Petrem, zrádcem Jidášem a dalšími. Sedíme tam s lidmi z naší rodiny, z naší farnosti, ze zaměstnání. S těmi, které máme rádi, i s těmi, se kterými si nerozumíme, kteří nám ublížili nebo kterým jsme my provedli něco, za co se stydíme. Z této společnosti nemůžeme nikoho vyloučit, pozvané vybírá Pán.

Potom Ježíš učedníkům umývá nohy. I nám. Jsme tímto gestem poctěni nebo zahanbeni? Co by bylo pro mne snazší – nechat si Ježíšem umýt nohy, nebo přiskočit a začít je mýt jemu? Přijmout jeho výzvu, že máme jeden druhému špinavé, zestárlé, nevoňavé nohy umývat? Vidět, jak Ježíš myje nohy mému šéfovi z práce, ženě, která mi odvedla manžela, sousedce, která mě pomlouvá?

Poprosme o schopnost nohy mýt!

Poděkujme, že máme tu možnost zasednout u Poslední večeře, tedy jít na mši a přijmout Tělo Páně. Jak je to pro nás snadné a jak pro mnohé v našem okolí i ve světě (nemocné, pronásledované křesťany...) nemožné!

Noc na Velký pátek

Vydejme se s Ježíšem, Petrem, Jakubem a Janem na Olivovou horu. Ježíš se zde modlí. Máme se tu modlit s ním. Blíží se vojáci, chtějí ho zatknout. Co já? Nejsnazší bude zaspát a probudit se až bude po všem.

Nedalo se v našem životě zůstat o chvíli déle vzhůru? Říct pár slov navíc? Podat ruku? Možná mohl večer Zeleného čtvrtku vypadat v našem životě jinak...

Jak je obtížné vytrvat s Ježíšem na Olivové hoře, když je jasné, že zlo vyhrává. Jak je těžké věřit v konečné Boží vítězství, když se zdá daleko a dny jsou tak dlouhé.

Promítněme si to do našeho života.

Řekněme to všechno Pánu v modlitbě velmi a velmi osobní.

Uvažujme o tom všem v modlitbě bolestného růžence.

Velký pátek

V dějinách světa i našich životech se opakují situace, kdy Bůh proti utrpení nezasáhne, ač by podle nás měl! Jenže Ježíšova smrt není konec! Jedině víra ve vzkříšení nám umožňuje obejmout kříž.

Položme si nebo postavme kříž s tělem Ukřižovaného před sebe. V duchu uvolněme obě přibité paže Ukřižovaného a nechme se Ježíšem obejmout. Přitiskněme se na jeho poplivané, zbité, zakrvácené tělo, abychom pocítili, jak doopravdy šel v lásce až na konec.

A potom tam místo sebe pokládejme trpící i hřešící, blízké a milé, i ty protivné. Abychom vnímali, že Ježíš opravdu zemřel za všechny lidi.

Pokusme se v duchu obejmout s Ježíšem nějaký kříž našeho života, který máme v tuto chvíli v mysli, který nás trápí a který je křížem naším i jeho.

Můžeme se pomodlit text písně Svatý kříži, tebe ctíme – nebo i zazpívat.

Bílá sobota

Vystavme si dnes doma kříž, ať ho máme na očích, tam kde jsme – v kuchyni, na zahradě, u lůžka.

Ježíšovo tělo leželo v hrobě, naděje jeho učedníků jsou pryč.

Naše také? Můžeme přemýšlet s apoštolem Pavlem:

A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra. (1Kor1 5,14)

Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. (1Kor 15,19)

Vigilie slavnosti Vzkříšení

Ve slavnostní a radostné bohoslužbě slavíme Vzkříšeného Ježíše, ale také začátek našeho vzkříšení, kterým je křest. Křtem jsme připojeni k ukřižovanému a vzkříšenému Pánu. Křtem náležíme do církve.

Ústředním symbolem slavnosti a také Ježíšova vzkříšení je velikonoční svíce – paškál. Ježíš je světlo světa i světlo mého života. Když si doma rozsvítíme velikonoční paškálek, můžeme přemýšlet:

Jak vnímám svůj křest? Jako dar? Jako samozřejmost?

Kde Ježíš vstoupil (dávno či nedávno) do mého života jako světlo, které mi pomohlo nesejít z cesty nebo nezabloudit?

Vyznávám ve víru života a dějin že „to světlo svítí v temnotě a tma ho nepohltila“? Můžeme nyní s vděčností svolávat světlo vzkříšeného Krista na dům, kde bydlíme, na naši rodinu, farnost, na naše město, na celý svět.
